

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **D. N.**, zast. Mgr. Tamarou Rajchl, advokátkou se sídlem Na Hřebenech II 1718/10, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2020, č. j. PPR-41111-4/ČJ-2019-990450, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2022, č. j. 77 A 33/2020-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 7. 1. 2020, č. j. PPR-41111-4/ČJ-2019-990450 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, Karlovy Vary (dále jen „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 23. 10. 2019, č. j. KRPK-77770-6/ČJ-2019-1903IZ (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), kterým byl žalobci podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zbraních*“), zajištěn zbrojní průkaz č. AL 926812, vydaný s rozsahem oprávnění skupin „B, D, E“ s dobou platnosti do 13. 6. 2027, šest kusů zbraní specifikovaných ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí, včetně průkazů zbraní k těmto zbraním (dále jen „*zbrojní průkaz a zbraně*“), a to z důvodu zahájeného trestního stíhání podle § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení

soudním (dále jen „*trestní řád*“), neboť byl podezřelý ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „*trestní zákoník*“), ve formě spolupachatelství, v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.

[2] Zrušení obou správních rozhodnutí se žalobce domáhal žalobou. V té poukazoval na svoji dlouhou bezproblémovou praxi pracovníka bezpečnostní agentury a také na textaci § 57 zákona o zbraních, která ponechává stran zahájení řízení prostor pro správní úvahu. Dle jeho názoru měly správní orgány přihlídnout k tomu, že v době jejich vydání neexistoval pravomocný rozsudek konstatující vinu žalobce. K tomu poukázal na § 22 odst. 1 zákona o zbraních, který hovoří o právní moci rozsudku. Namítal také, že žalovaná nectila presumpci neviny, nezvážila okolnosti případu a své závěry dostatečně neodůvodnila. Nebyla prokázána souvislost hospitalizace poškozeného a jeho střetu s žalobcem; správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Napadené rozhodnutí je založeno na predikcích, není řádně odůvodněné a je nepřesvědčivé. Navíc negativně ovlivňuje budoucí pracovní činnost žalobce bez možnosti zhojení důsledků případné nezákonnosti. Jeho vydání předcházelo řízení vykazující vady. Žalobce jej proto považoval za nezákonné a nepřezkoumatelné.

[3] Krajský soud v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 15. 6. 2022, č. j. 77 A 33/2020-48 (dále jen „*napadený rozsudek*“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Upozornil, že žalobcova úvaha, že pro zahájení řízení je nutná existence pravomocného rozsudku, neboť znění § 22 odst. 1 zákona o zbraních o právní moci rozsudku hovoří, není správná. Podmínkou pro možnost zahájení řízení ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních je existence zahájeného trestního stíhání proti držiteli zbraně, zbrojního průkazu, resp. průkazu zbraně (dále jen „*držitel*“), a to pro některý z trestných činů uvedených v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Žalovaná ani neměla povinnost jakkoliv zkoumat okolnosti vedoucí k zahájení trestního stíhání proti žalobci; to je skutečně úlohou orgánů činných v trestním řízení.

[4] Pochybení správních orgánů však krajský soud shledal v nedostatku řádného odůvodnění toho, co je vedlo k rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu a zbraní žalobce. Z dikce § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních plyne, že správní orgán o zajištění zbrojního průkazu a zbraní *může rozhodnout*; ani v případě zahájeného trestního stíhání proti držiteli není tedy nutné zbrojní průkaz a zbraně zajistit. Je proto nutné, aby ze správního rozhodnutí bylo zřejmé, proč tak správní orgán učinil. Pouhé uvedení toho, že došlo k zahájení trestního stíhání držitele pro závažný trestný čin, jak tomu bylo i v posuzované věci, shledal krajský soud nedostatečným. Postrádal zde větší množství specifik týkajících se žalobce, jako například jeho dosavadní (ne)spolehlivost stran respektování povinností vyplývajících ze zákona o zbraních, informace o tom, zda se již někdy podobného jednání dopustil a proč bylo nyní nutné věc řešit zajištěním zbrojního průkazu a zbraní. Pouze v takovém případě je pak možno relevantně posoudit, zda byl postup zvolený správními orgány důvodný.

II. Kasační stížnost žalované a sdělení žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, ve které navrhla jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení

pokračování

z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

[6] Stěžovatelka odkazuje na znění § 57 odst. 1 a § 22 odst. 1 zákona o zbraních a některé pasáže napadeného rozhodnutí; uvádí, že ohledně správního uvážení lze v jeho odůvodnění nalézt hodnocení a úvahy vedoucí k zajištění žalobcova zbrojního průkazu a zbraní. Odkazuje také na úvod odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, ze kterého je dle ní seznatelné, že prvostupňový správní orgán posuzoval případ individuálně s vědomím, že z jeho rozhodnutí musí být patrna relevantní úvaha i důvod, pro který se rozhodl předmětný institut aplikovat. Dle stěžovatelky vzal prvostupňový orgán na zřetel, že šlo o nebezpečné jednání, kterým bylo dle dostupného usnesení o zahájení trestního stíhání způsobeno zranění vyžadující hospitalizaci. Z popisu události v něm pak byla evidentní agresivita; prvostupňový správní orgán sdělil, že rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu a zbraní může alespoň částečně snížit riziko pokračování v trestném činu, případně zamezit spáchání jiného násilného jednání. Je zřejmé, že prvostupňové správní rozhodnutí obsahovalo úvahu související s intenzitou jednání žalobce, resp. charakterem útoku, kterého se měl dopustit. Rozhodnutí bylo motivováno plněním úkolů Policie České republiky dle § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“).

[7] V souvislosti s rozsahem správního uvážení pak stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2021, č. j. 5 As 253/2020-51. S ohledem na citované pasáže je přesvědčena, že v obou správních rozhodnutích byly dostatečně vymezeny důvody, které prvostupňový správní orgán a následně stěžovatelku vedly k závěru o nutnosti aplikace § 57 odst. 1 zákona o zbraních v případě žalobce, a obě rozhodnutí jsou přezkoumatelná.

[8] Dále se stěžovatelka vymezuje proti závěru, že by se omezila (a stejně tak prvostupňový správní orgán) na pouhé konstatování, že k zahájení trestního stíhání pro závažný trestný čin došlo. Uvádí, že dle dostupných informací byl v jednání žalobce zjištěn prvek násilí uplatněného vůči jiné osobě, které dokonce mělo vyvolat nutnost hospitalizace. Takové jednání představuje hrozbu, obzvlášť v souvislosti s držitelem zbrojního průkazu i zbraní. Hrozilo tak nebezpečí zneužití legálně držených zbraní při dalším emocionálně vypjatém střetu s jinou osobou, což je z hlediska účelu zákona o zbraních nežádoucím jevem. Zákon o zbraních totiž klade na držitele zvýšené nároky, co se dodržování právního řádu České republiky týče, jak plyne například z § 22 odst. 1 a 3 a § 17 odst. 6 zákona o zbraních. K tomu stěžovatelka odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 14/2009-42, ze dne 21. 9. 2021, č. j. 5 As 253/2020-51, ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 As 22/2016-38, a také na usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 3087/16.

[9] K požadavku krajského soudu stran uvedení většího množství specifík týkajících se osoby žalobce stěžovatelka uvádí, že je oprávněna, stejně jako prvostupňový správní orgán, dovodit formu zavinění trestného činu ze skutkového stavu tak, jak je popsáný v usnesení o zahájení trestního stíhání a z trestního zákoníku. Z dikce § 146 odst. 1 trestního zákoníku pak dovozuje, že je zřejmé, že se jedná o úmyslný trestný čin. Požadavek krajského soudu je dle jejího názoru v rozporu s principem výkonu státní moci. Správní orgán musí při výkonu moci postupovat na základě zákona, v jeho mezích a způsoby,

které stanoví. Ze znění § 57 odst. 1 zákona o zbraních neplyne povinnost žádného zjišťování či hodnocení dalších specifík týkajících se držitele ve vazbě k jeho minulosti. K tomu stěžovatelka ještě připomíná zásadu zákonnosti ve smyslu § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).

[10] Při aplikaci metody gramatického výkladu je zřejmé, že slovní spojení „*může rozhodnout*“ implikuje správní úvahu v mezích stanovených samotným § 57 odst. 1 zákona o zbraních. Limity tohoto správního uvážení jsou zahájení trestního stíhání držitele zbrojního průkazu, a to pro trestný čin dle § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Žádná další kritéria z jazykového výkladu nevyplývají a nejsou zřejmá ani při systematickém výkladu. Proto je stěžovatelka přesvědčena, že správní uvážení by mělo probíhat ve vztahu k potencionálnímu riziku, jež může být představováno charakterem jednání, pro které bylo zahájeno trestní stíhání. Hrozí zneužití zbraně. V souvislosti se správním uvážením nelze dle stěžovatelky opomenout kontext zajišťování plnění úkolů Policie ČR podle § 2 zákona o policii, kterými jsou zajišťování bezpečnosti, ochrany veřejného pořádku a předcházení trestné činnosti.

[11] Stěžovatelka shrnuje, že uvedená hlediska dle § 57 odst. 1 zákona o zbraních považuje za dostačující a vyžadování dalších specifík stran osoby žalobce hodnotí jako kolidující s předmětným ustanovením zákona o zbraních. Pro zjišťování dalších specifík o osobě držitele zbrojního pasu a zbraní neshledává v zákoně zmocnění; je přesvědčena, že pro postup správních orgánů by mělo být určující relevantní hodnocení aktuálního jednání žalobce, pro něž je vedeno trestní stíhání, a nikoliv zasazování těchto informací do kontextu případných dalších zjištění, jako například zda v minulosti respektoval či nerespektoval zákon o zbraních či se nějakého jednání předmětného charakteru dopustil někdy dříve. Podle stěžovatelky nemůže být v případě aplikování preventivního opatření *sui generis*, jako je zajištění, určujícím kritériem minulost. Skutečnost, že jednání držitele se v minulosti nedostalo do konfliktu s právním řádem České republiky, nemůže být dostatečným východiskem pro ignorování rizika souvisejícího s jednáním, pro které je vedeno trestní stíhání. Každý člověk navíc prochází vývojem. K tomu stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 14/2009-42, a důvodovou zprávu k zákonu o zbraních.

[12] Stěžovatelka dodává, že pokud by bylo cílem zákonodárce zjišťování dalších specifík týkajících se osoby držitele, jistě by to výslovně stanovil v zákoně, aby bylo zřejmé, zda a v jakém rozsahu má být zjišťování dalších informací prováděno. Stěžovatelka uzavírá, že názor krajského soudu nekoresponduje s účelem právní úpravy a vlastní koncepcí takového preventivního opatření, neboť se jedná o institut umožňující okamžitou reakci správního orgánu při splnění zákonných podmínek. Zjišťování dalších informací by vyžadovalo větší časovou dotaci pro získání informací a jejich následnou analýzu, což není v souladu se záměrem zákonodárce poskytnout správnímu orgánu okamžitý preventivní nástroj k ochraně chráněných zájmů. Přístup krajského soudu k výkladu § 57 odst. 1 zákona o zbraních považuje stěžovatelka za extenzivní a neztotožňuje se s ním.

[13] Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil. Kasačnímu soudu pouze zaslal rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. 8. 2022, sp. zn. 3 T 25/2020, kterým byl zproštěn obžaloby. K tomu stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti uvádí, že v návaznosti

pokračování

na tento rozsudek vydala dne 26. 9. 2022 rozhodnutí s č. j. PPR-41111-26-2019-990450, kterým zrušila prvostupňové správní rozhodnutí a řízení zastavila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná (ve smyslu § 102 s. ř. s.), stěžovatelka je v řízení zastoupena zaměstnancem s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti (§ 106 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Úvodem Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah kasačních námitek, kdy se jednotlivé argumenty vzájemně prolínají a opakuji, předestírá, že není jeho povinností reagovat na každou dílčí kasační námitku a tu obsáhle vyvracet. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem kasační argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, či rovněž nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[18] Podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních platí, že „příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně kategorie A, B nebo C, střeliva do těchto zbraní, zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, B nebo C, povolení k přepravě nebo hlášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.“

[19] Správní orgán není při svém rozhodování často vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem, a musí tak rozhodovat v mezích správního uvážení. To představuje zákonem danou možnost správního orgánu zvolit na základě skutkových okolností projednávaného případu jedno ze zákonem předpokládaných řešení. Jeho rozhodnutí však musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79).

[20] Limity vyplývají z právní normy, která správní uvážení zakotvuje, a jsou nezbytné

pro zachování právní jistoty, zamezení svévole a pro předvídatelnost rozhodování správního orgánu. „Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

[21] Krajský soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že ze správních rozhodnutí není zřejmé, proč správní orgány přistoupily ke zvolenému postupu, a nemohl tak přezkoumat jeho důvodnost; upozornil, že nestačí pouze uvést, že došlo k zahájení trestního stíhání držitele pro závažný trestný čin. Stěžovatelka naopak argumentuje tím, že z jejího rozhodnutí je zřejmé, proč k zajištění zbrojního průkazu a zbraní přikročila, a že k tomu stačilo zjištění o zahájení trestního stíhání.

[22] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8 As 66/2016-55, přisvědčil kasační soud závěru, že „rozhodnutí o zahájení trestního stíhání představuje jediný zákonem výslovně uvedený důkazní prostředek, avšak aby mohlo být přistoupeno k samotnému zajištění zbrojního průkazu, musí správní orgán na základě správního uvážení dospět k nezbytnosti přijetí tohoto opatření“. Postup stěžovatelky, kdy vycházela především z usnesení o zahájení trestního stíhání, byl správný; nicméně mimo to je také nutné dospět přezkoumatelnou úvahou k závěru o nezbytnosti zajištění zbrojního průkazu a zbraní.

[23] V prvostupňovém správním rozhodnutí bylo stručně uvedeno především to, že zajištění zbrojního průkazu má preventivní účinek a že jednání, pro které bylo zahájeno trestní stíhání držitele, je nebezpečné a vykazuje znaky násilí vůči jiné osobě. V napadeném rozhodnutí pak stěžovatelka uvádí, že úvahy a závěry prvostupňového správního orgánu považuje za sice stručné, ale správné, a následně se vypořádává s odvolacími námitkami. Ani napadené rozhodnutí tedy nepřináší podrobné a konkrétní úvahy stran toho, proč bylo nutné přistoupit k zajištění zbrojního průkazu a zbraní právě v případě žalobce. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názory stěžovatelky, že ze správních rozhodnutí je zřejmé, že případ byl posouzen individuálně a s vědomím, že z rozhodnutí musí být patrna relevantní úvaha i důvod, pro který se správní orgány rozhodly předmětný institut aplikovat. Naopak musí na tomto místě přisvědčit krajskému soudu, že odůvodnění aplikace institutu zajištění zbrojního průkazu a zbraní v posuzovaném případě chybí.

[24] Pokud by se správní orgány omezily na pouhé konstatování, že držitel je stíhán pro trestný čin, který považují za závažný, a proto v zájmu ochrany veřejného pořádku a zdraví přistupují k zajištění zbrojního průkazu a zbraní, postrádala by dikce § 57 zákona o zbraních smysl, a slovní spojení *může rozhodnout* by mohlo být nahrazeno slovem *rozhodne*, jak správně upozornil i krajský soud. Zákonodárce však do rukou správních orgánů svěřil možnost o zahájení řízení o zadržení zbrojního průkazu uvážit. S touto pravomocí ale zároveň správním orgánům vzniká povinnost své uvážení řádně a přezkoumatelně odůvodnit; ve správním rozhodnutí o zadržení zbrojního průkazu a

pokračování

zbraní je nutno říci, proč správní orgán přistoupil k tomuto opatření právě v tom konkrétním případě.

[25] Stěžovatelka sama v souvislosti s otázkou správního uvážení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2021, č. j. 5 As 253/2020-51; ten potvrzuje, že je nutné vycházet z usnesení o zahájení trestního stíhání, a také že zákon o zbraních dává v otázce zajištění zbraní správním orgánům prostor pro správní uvážení, přičemž kritéria pro ně výslovně nestanovuje; je však povinností správního orgánu je výslovně uvést, aby byl umožněn následný soudní přezkum. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nepřisvědčil stěžovateli, který namítal, že jediným podkladem pro napadené správní rozhodnutí bylo usnesení o zahájení trestního stíhání, neprovedení testu proporcionality s ohledem na § 57 zákona o zbraních ponechávající prostor pro správní uvážení a absenci důkazů k tomu, že by stěžovatel měl v plánu provádět trestnou činnost, které má preventivní opatření v podobě zajištění předcházet. To je však situace odlišná od nyní posuzovaného případu; krajský soud nezrušil napadené rozhodnutí proto, že by shledal překročení či zneužití správního uvážení, nýbrž proto, že důvodnost přijatého opatření nemohl s ohledem na absenci důvodů vedoucích k rozhodnutí o zajištění žalobcova zbrojního průkazu a zbraní přezkoumat.

[26] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že krajský soud stěžovatelce nevytýká, že podkladem bylo usnesení o zahájení trestního stíhání; vytýkáno je to, že stěžovatelka (i prvostupňový správní orgán) „*selhaly v řádném vyjevení správního uvážení nad konkréty dané vědci nikoliv ve vztahu k okolnostem žalobcova trestního stíhání, ale k důvodům, které je vedly k rozhodnutí o zajištění držitelovy zbraně, jeho zbrojního průkazu i průkazů zbraně.*“ Krajský soud stěžovatelce přisvědčil i v tom, že není její povinností jakkoli zkoumat okolnosti, pro které bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání, neboť to je věcí orgánů činných v trestním řízení. Vyvrátil také názor žalobce, že ve věci musí existovat pravomocný rozsudek; nebylo proto nutné argumentovat body [20] – [22] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 As 22/2016-38, v němž ostatně byly úvahy druhostupňového správního orgánu shledány řádně a konkrétně rozvedenými.

[27] Stěžovatelce však lze částečně přisvědčit stran požadavku na uvedení konkrétních specifik týkajících se osoby držitele. Stanovení kritérií správního uvážení je věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují. Nicméně jak již bylo řečeno, tyto úvahy musí být řádně odůvodněny, a to v souladu s pravidly logického usuzování, a premisy takového úsudku musí být zjištěny řádným procesním postupem. Není-li tomu tak, jedná se o vadu, pro kterou musí být napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem. Nepovažuje však s ohledem na účel § 57 zákona o zbraních za nezbytně nutné, aby byla podrobně rozebírána specifika týkající se osoby držitele, jako je jeho dosavadní (ne)spolehlivost při respektování povinností vyplývajících ze zákona o zbraních. Smysl § 57 odst. 1 zákona o zbraních totiž tkví v možnosti preventivního zamezení fyzické dispozice zbrojním průkazem a zbraněmi v situaci, kdy je v důsledku zahájení trestního stíhání proti držiteli zbrojního průkazu pro trestný čin relevantní z hlediska bezúhonnosti podle zákona o zbraních tato bezúhonnost zpochybněna, a tím vzniká zvýšený zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti i za cenu okamžitého (byť prozatímního) omezení práv držitele zbrojního průkazu (a potažmo zbraně). Jak konstatoval Nejvyšší

správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 As 22/2016-38, „*nevidí důvod, proč by držitel zbrojního průkazu neměl splňovat stejná kritéria jako pouhý žadatel o zbrojní průkaz.*“ (tj. není zde pochybnost o bezúhonnosti držitele). To zároveň neznamená, že by k zajištění mělo docházet automaticky a že lze na povinnost řádného odůvodnění postupu v každém konkrétním případě rezignovat. Stěžovatelka mohla například provést test proporcionality, zabývat se preventivním významem zajištění v případě žalobce, tím, zda žalobce svým jednáním vzbudil pochybnosti o tom, že v budoucnu bude nakládat se zbrojním průkazem a zbraněmi v souladu s právním pořádkem České republiky, nebo lze v jeho případě čekat jednání směřující k možnému zneužití legálně držené zbraně, a z jakého důvodu. Uvedení specifík týkajících se osoby žalobce by bezpochyby přispělo k důslednému odůvodnění napadeného rozhodnutí; není však nezbytně nutné, pokud správní orgány dostatečně odůvodní své závěry i bez nich.

[28] Lze tedy shrnout, že je věcí správního orgánu, aby si v zákonem stanovených limitech zvolil kritéria, kterými bude řídit svoji správní úvahu. Tato však musí být řádně a konkrétně popsána, aby případně mohla být přezkoumána soudem.

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že se nezabýval tím, že žalobce byl rozsudkem ze dne 8. 8. 2022, sp. zn. 3 T 25/2020, zproštěn obžaloby, neboť pro posouzení předmětné kasační stížnosti tento rozsudek nemá význam. V návaznosti na něj však došlo po podání kasační stížnosti k novému rozhodnutí o odvolání, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení bylo zastaveno. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že jeho rozšířenému senátu byla ve věci sp. zn. 8 Azs 172/2020 předložena otázka, zda „*(m)á být kasační stížnost podaná proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro odpadnutí předmětu řízení před Nejvyšším správním soudem, pokud správní orgán vydá nové rozhodnutí ve správním řízení v důsledku zrušujícího rozsudku krajského soudu?*“. Předkládající senát tak učinil z důvodu odlišného přístupu jednotlivých senátů k otázce (ne)existence předmětu řízení s ohledem na charakter řízení, ve kterém v průběhu řízení o kasační stížnosti dojde ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu, příp. správního orgánu I. stupně, a k následnému vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto v této věci zvažoval případný dopad rozhodnutí rozšířeného senátu z hlediska nezbytnosti přerušování kasačního řízení a vyčkání výsledku. Dospěl však k závěru, že by tento postup neměl pro věc praktický význam, neboť s ohledem na konkrétní dané věci není podstatné, zda je kasační stížnost odmítnuta či zamítnuta; zrušující výrok krajského soudu zůstává tak či tak v platnosti a věcným projednáním kasační stížnosti nedojde k zásahu do práv účastníků řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod ani pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnosti jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl ve věci úspěšný, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří

pokračování

odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud zaslání trestního rozsudku žalobce v podání ze dne 13. 9. 2022 nepovažuje za účelně vynaložený náklad, proto žalobci náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu